Один мордатий Кіт до Щуки учащав;
Пройдисвітка зубата знала,
Чого хвостатий кум бажав:
До берега частенько припливала
І щиро куманька свого
Карасиками шанувала,
А Кіт і не цурався сього,
Бо жирная мишва вже приїдаться стала.
Раз каже Щука так йому:
— Возьми мене мишей ловити.-
Дивуючись, кум глянув на куму
Та й засміявсь:— Надумалась дуріти!
Не навтішаєшся таким добром;
Карась і сам у рот тобі ускочить,
А хитрая мишва так іноді морочить,
Що треба буть мудрованим Котом,
Щоб висидіть, неначе неживому,
І оком не моргнуть;
Буває, що всю ніч стрибаєш по-дурному
І ні однісінькій не вдасться в’яз звернуть.
А Щука на своє хилила:
— Ет, вигадки! Велике діло миш;
На що ярші — і тих не раз ловила…
Піду-бо я! Хоч раз мене потіш.-
Ніхто не бачив, тільки зорі,
Як ласий кум і шустрая кума
Через садок попхались крадькома
І зачинились у коморі.
Кіт на полицю зараз же стрибнув,
Бо там давненько був,
А Щука у куточку
Сховалася за бочку.
От перед світом Кіт довідаться біжить —
Аж Щука без хвоста лежить:
Прокляті пацюки одгризли.

— Бач, серденько, в яку біду ми влізли!
Хвоста й нема…
Ніхто не винен — ти сама,-
Мурличе Кіт,— се справді штука!
Ну, що ж його тепер робить?
— Голубчику, рятуй! — тут простогнала Щука.
На світі дай мені пожить…
У став мерщій пусти мене, мій друже,
До світа тут не доживу…
Хоч і нема хвоста — байдуже,
Як-небудь попливу.-
Побачив Кіт, що діло препогане,
Що, може, і йому вона в пригоді стане,-
Узяв куму на спину примостив,
Поніс до ставу та й пустив.
Пішла між рибами про неї всюди слава;
Сміються всі, карасики найбільш:
— Догралася! Тепер мовчи та диш,
Безхвостая проява!

На світі живучи, довіку вчись;
Що наробила здуру Щука —
Се всякому наука:
Чого не тямиш — не берись.
1891.